

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Bf.II.327/2022/9.

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2022. szeptember 12. napján megtartott tanácsülésen meghozta a következő

ítéletet:

A védekezésre képtelen személy sérelmére elkövetett emberölés bűntette miatt és társa ellen indított büntetőügyben a Debreceni Törvényszék 2022. február 16. napján kihirdetett 17.B.159/2021/35. számú ítéletét megváltoztatja.

I. rendű vádlott szabadságvesztés büntetését és közügyektől eltiltás mellékbüntetését tartamát egyaránt 6 (hat) 6 (hat) évre súlyosítja.

A szabadságvesztés végrehajtási fokozata I. rendű és II. rendű vádlottak vonatkozásában fegyház.

Az elsőfokú eljárás során felmerült bűnügyi költségből I. rendű vádlott külön 138.400 (egyszázharmincnolcezer-négyszáz) forint, II. rendű vádlott külön 138.400 (egyszázharmincnolcezer-négyszáz) forint, a vádlottak egyetemlegesen 386.501 (háromszáznyolcvanhatezer-ötszázegy) forintot kötelesek az államnak megfizetni.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült 14.400 (tizennégyezer-négyszáz) forint bűnügyi költségből I. rendű vádlott 7.200 (hétezer-kettőszáz) forintot, II. rendű vádlott 7.200 (hétezer-kettőszáz) forintot visel.

A másodfokú ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

[1] A Debreceni Törvényszék a fenti számú ítéletével I. rendű és II. rendű vádlottakat bűnösnek mondta ki emberölés bűntettében [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 160. § (1) bekezdés és (2) bekezdés j) pont], ezért I. rendű vádlottat 5 év szabadságvesztés büntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra, míg II. rendű vádlottat 6 év szabadságvesztés büntetésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte. Mindkét vádlott esetében a szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg. Kimondta, hogy a vádlottak legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő

napon bocsáthatók feltételes szabadságra. A felmerült bűnügyi költségből a vádlottakat fejenként 150.000-150.000 forint megfizetésére kötelezte, míg a fennmaradó 407.120 forint tekintetében megállapította, hogy az az állam terhén marad.

[2] A fenti ítélet ellen az ügyészség I. rendű és II. rendű vádlottak terhére büntetésük súlyosítása végett a kiszabott szabadságvesztés büntetés és ehhez igazodóan a közügyektől eltiltás mellékbüntetés lényegesen hosszabb tartamban történő megállapítása érdekében; míg I. rendű és II. rendű vádlottak, továbbá védőik elsősorban a tényállás téves megállapítása, eltérő jogi minősítés érdekében, másodlagosan a büntetés enyhítése végett jelentettek be fellebbezést.

[3] A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség a Bf.165/2022/2. számú átiratában a vádlottak terhére bejelentett ügyészi fellebbezést kisebb kiegészítéssel fenntartotta, míg a védelmi fellebbezéseket alaptalannak tartotta. Beadványában rámutatott, hogy az elsőfokú bíróság a büntetőeljárás szabályait betartva folytatta le az eljárást, az ügyet kellően felderítette, a tényállást megalapozottan állapította meg, és helyes a bűncselekmény jogi minősítése is az indokolás kisebb kiegészítésével. A büntetés kiszabása körében irányadó alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket túlnyomórészt helyesen vette számba, de nem a súlyuknak megfelelően értékelte, mely ahhoz vezetett, hogy a vádlottakkal szemben kiszabott büntetések igen enyhék, nem állnak arányban az elkövetett cselekmény társadalomra veszélyességével és a bűnösségi körülményekkel. Emiatt a kiszabott fő- és mellékbüntetés súlyosítása indokolt. Az elkövetés körülményei, a számba vett súlyosító körülmények, az enyhítő szakasz alkalmazására kellő alapot nem adtak. Téves az ítélet rendelkező részében a büntetést eggyel enyhébb – börtön – végrehajtási fokozatban megállapító rendelkezése is. E tekintetben rámutatott, hogy az indokolásban felhívott, a Btk. 37. § (3) bekezdés a) pontjának ad) alpontja jogszabályhely megjelölés a törvénynek megfelelően fegyház fokozatra utal. Az enyhébb végrehajtási fokozatra vonatkozó bírói indokolást az ítélet nem tartalmaz, de annak nincs is meg a kellő indoka. Mindezekre figyelemmel indítványozta, hogy a Debreceni Ítéltábla tanácsulésen eljárva a I. rendű és II. rendű vádlottak szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés mértékét és ehhez igazodóan a közügyektől eltiltás mértékét hosszabb tartamban állapítsa meg, továbbá állapítsa meg, hogy a végrehajtási fokozat helyesen fegyház, az ítélet egyéb rendelkezéseit hagyja helyben.

[4] I. rendű vádlott védője fellebbezését az alábbiakkal indokolta: Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévedett a tényállás megállapításánál, a tényekből levont következtetése, a cselekmény jogi minősítése és így a kiszabott büntetés is helytelen. Az ítélet [21] bekezdésében az elsőfokú bíróság is arra hivatkozott, hogy a vádlottaknak fel kellett ismernie, hogy az alultáplált, elhanyagolt, mozgásban korlátozott sértett a fűtetlen házban kihűlhet, ami a halálához is vezethet. A feltételes mód alkalmazása helytelen, erre bűnösséget alapítani nem lehet. Nyomatékosan felhívta a figyelmet arra, hogy I. rendű vádlott enyhe fokú gyengeelméjűségben szenved, aki a neveltetési körülmények alapján nem teljes értékű, érzelmileg igénytelen, mely közrejátszhatott a cselekmény megvalósulásában. I. rendű vádlott kizárólag a szükségletpiramis alsó szintjén helyezkedik el, aki csak az alapvető szükségletek (evés, ivás, szexualitás) szintjét ismeri. Ez a neveltetésére vezethető vissza, hiszen nem volt neki, aki megmutassa, hogy erről a szintről hogyan kell továbblépni. A sértett tekintetében készült szakvélemény teljes bizonyossággal csak annyit tudott megállapítani, hogy a sértett a halálát megelőzően 10 órán belül bizonyosan nem fogyasztott táplálékot és nagyobb mennyiségű folyadékot sem, ettől több viszont nem állapítható meg. 2019. december 13. napján a reggeli órákban, amikor a vádlottak észlelték azt, hogy a sértett ágyban fekszik és semmire sem reagál, I. rendű vádlott a közeli szomszédhoz sietett és telefonon értesítette a mentőszolgálatot. Következetlen az elsőfokú bíróság a tekintetben is, mely szerint a gondozási kötelezettség elmulasztását róta részben a vádlottak terhére, míg az ítélet más

részeiben pedig a gondozási kötelezettség nem megfelelő teljesítését. A kialakult bírói gyakorlat szerint ilyen esetben az emberölés büntette csak akkor állapítható meg, ha az elkövető tudata a mulasztás során átfogja a sértett halálának bekövetkezését és abba belenyugodva cselekszik, de ha ez a tudat nem állapítható meg, akkor a cselekményért az elkövető nem felel. Ez a tudat a vádlottaknál hiányzik, mert a vádlottak bár valóban kötelesek voltak az édesanyjuk gondozására, ápolására, azonban az erre való képességük hiányzott. Erre figyelemmel az elsőfokú ítélettől eltérő tényállás és minősítés, nevezetesen a segítségnyújtásra egyébként is köteles személy által elkövetett segítségnyújtás elmulasztásának büntetettét kérte megállapítani. A minősítés kapcsán a másodlagos indítványa a gondatlan emberölés vétségének megállapítása. Mindezek alapján a kiszabott büntetés enyhítésére is indítványt tett.

[5] II. rendű vádlott védőjének fellebbezése szerint a tényállásban rögzített magatartásával II. rendű vádlott cselekvősege a gondozási kötelezettség elmulasztása büntetettét valósítja meg. A vádlottak bár valóban nem tettek teljeskörűen eleget a gondozási kötelezettségüknek, azonban a sértett sajnálatos halála nem kizárólag a vádlottak felróható magatartására vezethető vissza. Az ügyben készült orvosszakértői vélemény sem tudta cáfolni azt a vádlotti védekezést, mely szerint a vádlottak táplálták és folyadékkal is ellátták a sértettet, hiszen a halál bekövetkezésében a sértett megromlott egészségi állapota is nagymértékű szerepet játszott. Tévedett az elsőfokú bíróság amikor azt állapította meg, hogy a vádlottak tudata átfogta, hogy az általuk megszokott életkörülmények változatlan fenntartása esetén az az édesanyjuk halálához is vezethet. A cselekmény megvalósulásában a szegényes érzelmi környezet, a neveltetés is szerepet játszott, hiszen ők azt a gondoskodást biztosították édesanyjuk számára, amelyet ők is kaptak életük során. Egy ilyen életviteli minta esetén feltehető a kérdés, hogy milyen szintű gondozás volt a vádlottaktól elvárható. A vádlottak gondozási, segítségnyújtási szándékát igazolja az is, hogy amint édesanyjuk válságos állapotba került, haladéktalanul segítségért fordultak. Ilyen körülmények között az emberölés büntette helyett cselekményük helyes minősítése kizárólag a gondozási kötelezettség elmulasztásának büntette lehet. A minősítés körében a másodlagos indítványa az emberölés büntett alapesetének megállapítása, mivel minden kétséget kizáróan nem lehetett megállapítani a sértett védekezésre képtelen állapotát. A sértett halálát a kihülés miatti anyagcserezavar okozta. Tény, hogy a sértett és a vádlottak lakóhelyeül szolgáló épület nem rendelkezett megfelelő fűtéssel, azonban ez évek óta fennálló körülmény volt. A vádlottak egybehangzóan hivatkoztak arra, hogy csak ritkán szoktak fűteni, sem ők, sem az édesanyjuk nem igényelte az állandó fűtést. Az ingatlan fűtésének elmulasztása tekintetében felmerülhet, hogy a vádlottak gondatlanul jártak el, azonban magatartásuk e tekintetben a gondatlanságból elkövetett emberölés vétségének tényállását merítheti ki. A védő az eltérő minősítés megállapításán túl a kiszabott szabadságvesztés büntetés mértékének enyhítését is indítványozta, mivel az elkövető társadalomra veszélyességével és az ügyben felmerült enyhítő körülményekkel az elsőfokú bíróság által alkalmazott büntetés nem áll arányban.

[6] A Debreceni Ítéltábla a kétirányú fellebbezés folytán az elsőfokú bíróság ítéletét, illetve az azt megelőző eljárást az ügyészi indítványnak megfelelően a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 590. § (2) bekezdése szerinti tanácsülésen bírálta el, mivel az ügyben nyilvános ülés vagy tárgyalás kitűzését senki nem indítványozta.

[7] A védelmi fellebbezések terjedelme miatt a korlátozott felülbírálat szabályai jelen ügyben nem voltak alkalmazhatóak, így a felülbírálat a Be. 590. § (1) bekezdése szerint teljeskörű volt. Ez a Be. 590. § (2) bekezdése alapján azt jelentette, hogy a felülbírálat kiterjedt az eljárási szabályok megtartásának vizsgálatára, a bizonyítás törvényességére, a tényállás megalapozottságának vizsgálatára, a bűnösségre vont következtetés és a minősítés

helyességére, a kiszabott büntetés és az ítélet egyéb rendelkezéseinek ellenőrzésére is. Emellett az ítéltábla vizsgálta azt is, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása megfelel-e a törvény előírásainak.

[8] Az eljárási szabályok felülvizsgálata körében az ítéltábla eljárási hibát nem észlelt, a Debreceni Törvényszék ítélete felülbírálatra alkalmas volt, a fellebbezések eljárási szabálysértésre nem is hivatkoztak.

[9] A tényállás téves megállapítására hivatkozó védelmi fellebbezés nem alapos.

[10] A Debreceni Törvényszék az ügy felderítési kötelezettségét teljesítette, az ügyben szükséges és lehetséges mértékű bizonyítást felvette. Előírászerűen kihallgatta a vádlottakat, a tanúkat, tehát mindazon személyeket, akik a tényállás megállapításához akár közvetlenül vagy akár közvetve felhasználható tényekről tudomással bírtak. Felhasználta a nyomozás során beszerzett bizonyítékokat, okiratokat, illetőleg a szakértői véleményeket, továbbá szakértőket a tárgyaláson meg is hallgatta. A bizonyítékokat részletesen, egyenként és összességükben megvizsgálta és a logika szabályainak megfelelően is értékelte.

[11] Kellő részletességgel foglalkozott a vádlottak védekezésével, és megfelelő érvek mentén vetette el azt. A vádlottak valójában arra hivatkoztak, hogy a sértett, azaz az édesanyjuk halálának bekövetkezését megelőző időszakban is őt változatlanul olyan módon látták el, mint az azt megelőző időszakban. Az ítéltábla a fentiekben összefoglalható, de egyébként részleteiben önellentmondástól sem mentes vádlotti védekezések kapcsán azt állapította meg, hogy bár azok a bűncselekmény elkövetését tagadó nyilatkozatnak tekinthetők, azonban azokra – kiegészítve az eljárás során beszerzett egyéb bizonyítékokkal – valójában a büntetőjogi felelősséget megállapító tényállás alapozható. I. rendű és II. rendű vádlottak vallomása több ponton eltért egymástól, de azt mindketten elismerték, hogy az utóbbi időben az édesanyjuk állapota leromlott. A lakás, környezetük tisztántartásának elmulasztását nem vitatták és azt is elismerték, hogy édesanyjuk gyógyszereit nem váltották ki, így azt be sem adták neki. Valójában abban is egyetértettek, hogy a lakásukat rendszeresen nem fűtötték, I. rendű vádlott kezdetben arról beszélt, hogy a sértett halálát megelőzően 5-6 napja nem gyújtottak be, ezt később arra módosította, hogy utoljára a halála előtt körülbelül 2 nappal volt begyújtva a tűzhely. II. rendű vádlott azt mondta, hogy az édesanyjuk halála előtti két nappal már fel sem tudott kelni az ágyból. E nyilatkozatát a tárgyaláson akként módosította, hogy ez az időpont - amikor a sértett az ágyát már nem tudta elhagyni - a halála előtti két hétre tehető. A sértett ellátását, így mosdatását, ruháztatását, étellel és itallal történő ellátását illetően eltérő tartalmú vallomásokot tettek, de abban a két vallomás egybehangzó volt, hogy a sértett halálát megelőző időszakban a lakás fűtését nem biztosították. Ennek a szempontból volt döntő jelentősége, hogy ... sértett halálát egyértelműen a kihülés okozta. Ilyen szempontból van jelentősége az eljárás során keletkezett további bizonyítékoknak, tanúvallomásoknak, helyszíni szemle jegyzőkönyvének, szakértői véleményeknek, amelyek a vádlottaknak a lakás fűtésével, pontosabban annak hiányával és a sértett – nem - megfelelő ellátásával kapcsolatos vallomását csak tovább erősítette.

[12] Hiánytalan, felderített, iratszerű és helytelen következtetést nélkülöző; azaz megalapozott a vádlottak személyi körülményeire vonatkozó valamennyi ítéleti ténymegállapítás is. A törvényszék részletesen foglalkozott igazságügyi elmeorvos szakértő és társszakértő által készített igazságügyi elmeorvos szakértői véleménnyel, továbbá igazságügyi pszichológus szakértő véleményével, melyek alapján megállapítható volt, hogy I. rendű vádlott – a vonatkozásában megállapított enyhe fokú gyengeelméjűség ellenére –, mind pedig II. rendű vádlott képes volt a terhére rótt cselekmény idején cselekménye veszélyességének felismerésére és a felismerésnek megfelelő magatartás tanúsítására. Bár mindkét vádlott személyisége alacsony szinten szerveződött, érzelmileg színtelen és igénytelen viszonyulása, azonban ez a beszámítási képességet nem érinti. A I. rendű vádlott

tekintetében fennálló gyengeelméjűség szintje sem elegendő a kóros elmeállapot megállapításához. Ennek a jelentősége, hogy a vádlottak – így I. rendű vádlott is – akik nem megfelelően látták el az önmaga ellátására képtelen édesanyjukat, akkor annak milyen büntetőjogi következménye lehet. Kétségtelen, hogy a vádlottak életvitele, lelki sivársága hozzájárult ahhoz, hogy az anyjuk, tehát a sértett gondozatlanság következtében elhunyt, de többek között a sértettől „kapott”, a normális szülői-gyermek viszonyt nélkülöző minta hiánya a vádlottakat a büntetőjogi felelősség viselése alól nem mentesíti.

[13] Az eltérő minősítést célzó védelmi fellebbezések nem alaposak.

[14] A Debreceni Törvényszék a megalapozott tényállásból okszerűen következtetett mindkét vádlott bűnösségére és cselekményük jogi minősítése is megfelel az anyagi jognak az alábbi indokok miatt.

[15] A védelmi fellebbezések helyesen hivatkoztak arra, hogy a mulasztással megvalósult emberölés esetén a büntetőjogi felelősségrevonás alapja az, hogyha az elkövető tudata a mulasztás során átfogja a sértett halálának bekövetkezését és abba belenyugodva cselekszik. Jelen ügyben az elsőfokú bíróság pontosan ezt állapította meg, mely megállapítással a fentebb kifejtettek alapján az ítéltábla teljes mértékben egyetértett. Szükséges azonban e helyen is hangsúlyozni azt, hogy az elsőfokú bíróság a vádlotti tudattartalom körében helyesen eshetőleges szándékot állapított meg. Az elsőfokú bíróság részletesen foglalkozott a védelem által felvetett eltérő minősítés lehetőségével, az ott leírtakkal az ítéltábla egyetértett.

[16] A bűncselekmény minősített esetének a megállapítása szintén törvényes. A védekezésre képtelen személy sérelmére történő emberölés büntetnének megállapításához elengedhetetlenül szükséges az, hogy a bűncselekményt a helyzeténél vagy állapotánál fogva ideiglenesen vagy véglegesen nem képes ellenállás kifejtésére személy sérelmére kövessék el. E minősítő körülmény csak akkor róható az elkövetők terhére, ha a sértett állapota az elkövetőktől függetlenül állt elő. E feltétel jelen ügyben megnyugtatóan megállapítható, a vádlottak egyértelműen tisztában voltak az édesanyjuk egészségügyi állapotával, tehát azzal, hogy önellátásra nem volt képes, az ágyból sem tudott felkelni.

[17] A büntetés súlyosítására irányuló ügyészi fellebbezést az ítéltábla részben, míg a büntetések enyhítésére irányuló fellebbezéseket nem találta alaposnak.

[18] Valamennyi bűncselekmény tárgyi súlyát alapvetően határozza meg az a büntetési tartam, amelyet a Btk. az elkövetővel szemben kiszabhatóvá tesz. Ez jelen ügyben tíz évtől húsz évig vagy életfogytig tartó szabadságvesztés, ahogy arra az ítélet [94] bekezdésében az elsőfokú bíróság helyesen hivatkozott. A kiindulás alapját képező középértéket, a tizenöt évet is helyesen határozta meg. Ehhez képest a büntetési tartamnak az enyhítő szakasszal történő I. rendű vádlott esetében a törvényi minimumban, míg II. rendű vádlott esetében a törvényi minimumot egy évvel meghaladó tartamban történő megállapítása eltúlzottan súlyosnak nem tekinthető, ezért annak további enyhítésére törvényes indok nincs.

[19] A törvényszék a büntetés kiszabását meghatározó enyhítő és súlyosító körülményeket feltárta, azonban által alkalmazott szankció a belső arányosság elvét sérti az alábbiak miatt.

[20] I. rendű vádlott vonatkozásában megállapított enyhe fokú gyengeelméjűség alapozta meg a büntetési tartam öt évben történő meghatározását, azonban ez a bűncselekmény tényleges tárgyi súlyát figyelembe véve közel sem olyan hatású, amely az eltérő tartamú szabadságvesztés kiszabását indokolná, különös figyelemmel II. rendű vádlott büntetlen előéletére. Valójában az állapítható meg, hogy a vádlottak cselekvőségében különbség nincs, a vonatkozásukban feltárt enyhítő és súlyosító körülmények hatása is

azonos, ezért indokolatlan a büntetési tartam tekintetében is a vádlottak közötti különbségtétel. Nem tévedett az elsőfokú bíróság az enyhítő szakasz alkalmazásánál, azonban az így kiszabható törvényi minimum alkalmazása indokolatlan, ezért az ítéltábla I. rendű vádlott büntetését a rendelkező részben írt 6 (hat) évre súlyosította.

[21] A Btk. 37. § (3) bekezdés a) pontjának ad) alpontja alapján a szabadságvesztés végrehajtási fokozata fegyház, erre az elsőfokú bíróság az ítélet indokolás [98] bekezdésében helyesen hivatkozott. Ennek ellenére az ítélet rendelkező részében a végrehajtási fokozatként mindkét vádlott esetében börtönt határozott meg. E kettő közti ellentmondást nem oldotta fel, tehát az ítélet indokolásában nem hivatkozott a Btk. 35. § (2) bekezdésében írtakra, mely szerint a büntetés kiszabásánál irányadó körülményekre tekintettel a törvényben meghatározottnál eggyel enyhébb végrehajtási fokozatot is megjelölhet a bíróság; de ennek feltételei nem is állnak fenn. Ezért az ítéltábla a végrehajtási fokozatot a törvényben meghatározottaknak megfelelően fegyházban állapította meg.

[22] Az elsőfokú bíróság az eljárás során felmerült bűnügyi költségből kizárólag annak egy részének megfizetésére kötelezte a vádlottakat, míg a bűnügyi költség több mint fele vonatkozásában akként rendelkezett, hogy az az állam terhén marad. Fenti döntését semmilyen módon nem indokolta. Az ítéletének indokolásában, a [99] bekezdésében szükséztlenül csak a Be. 574. §-ára hivatkozott, azonban ebből nem állapítható meg, hogy a bűnügyi költség viselésére vonatkozó első bírói rendelkezés min alapult. A Be. 574. § (1) bekezdése szerint a bíróság a vádlottat akkor kötelezi bűnügyi költség megfizetésére, ha őt bűnösnek mondja ki. A (2) bekezdés szerint csak azzal a cselekménnyel vagy tényállással azzal a részével kapcsolatban felmerült bűnügyi költség viselésére lehet kötelezni, amelyre a felelősségét megállapították. Jelen ügyben rögzíthető, hogy a vádlottak büntetőjogi felelősségének megállapítása megtörtént és a nyomozás során csak olyan költség merült fel, amely a vádlottak bűnösségével kapcsolatban állt. A Be. 574. § (3) bekezdése szerint olyan költség nem merült fel, amely szükségtelen lett volna, vagy amelynek megfizetésére más lenne kötelezhető. A Be. 574. § (4) bekezdése rendelkezik az egyéniesítésről, mely szerint a bűnösnek kimondott vádlottakat külön-külön kell kötelezni a költség viselésére felmerülésük arányában. Ha ez nem különíthető el, akkor egyetemleges kötelezésnek van helye.

[23] Az elsőfokú bíróság nem hivatkozott a Be. 574. § (5) bekezdésére, holott rendelkezése ezen alapulhatna. E törvényhely szerint a bíróság a bűncselekmény tárgyi súlyához képest aránytalanul nagy bűnügyi költség egy részének megfizetése alól mentesítheti a vádlottat. Figyelemmel arra, hogy jelen ügy tárgyát kiemelt élet elleni bűncselekmény képezte, a felmerült költség ehhez képest aránytalanul nagynak nem volt tekinthető, ezért az ítéltábla e rendelkezés alkalmazását mellőzte és a vádlottakat a fenti jogszabályhelyekre hivatkozással a felmerülés arányában kötelezte az első fokon felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

[24] Mindezekre figyelemmel a Debreceni Ítéltábla a fenti körben az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 604. § (1) bekezdés b) pontja és 606. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg az egyéb rendelkezéseit a Be. 604. § (1) bekezdés a) pontja és 605. § (1) és (2) bekezdései alkalmazásával helybenhagyta.

[25] Az ítéltábla a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget a Be. 613. § (1) bekezdése alapján megállapította és a Be. 574. § (1) és (4) bekezdése alapján rendelkezett annak viseléséről.

[26] Az ítéltábla jelen határozata elleni fellebbezést a Be. 615. § (5) bekezdése kizárja.

Debrecen, 2022. szeptember 12.

Dr. Elek Balázs sk. a tanács elnöke, Dr. Toma Attila sk. előadó bíró, Dr. Nagy Éva sk. bíró

Záradék: A Debreceni Törvényszék 2022. február 16. napján kihirdetett 17.B.159/2021/35. számú ítélete a másodfokú határozatban írt változtatással a mai napon jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2022. szeptember 12.

Dr. Elek Balázs sk.
a tanács elnöke